

[Indenrigsministeren]

at bilde befolkningen ind og forsøge at bilde Folketinget ind, at det er løsningen, og at det udelukker, at vi skal beskæftige os med de problemer, der har at gøre med de spontane flygtninge, er faktisk ikke ordentlig snak.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Nu har jeg en tilbøjelighed til at betragte de fire partier, der sidder i regeringen, som en enhed. Det er måske en fejl, men når ministeren går op og bebrejder mig, at jeg har talt om de lukkede døre, må jeg gøre opmærksom på, at det faktisk var henvendt til fru Elisabeth Arnold, fordi jeg blev bebrejdet, at jeg rejste debatten i folketingssalen.

Jeg vil såmænd gerne give ministeren den cadeau, som ministeren selv lagde op til, at ministeren har været god til at orientere samtlige Folketingets partier om de initiativer, som ministeren agtede at fremlægge, men jeg synes bare, det er ærgerligt, når man som politiker bliver bebrejdet, at man kommer med nogle initiativer i folketingssalen, og det var faktisk ministerens meningsfælde – må det jo næsten være i hvert fald på dette område, og som ministeren sidder i regering sammen med – der gjorde det.

Dernæst vil jeg fastholde over for ministeren, at man mistænkeliggør sine egne undersøgelser. Det var ikke så meget ministeren, som det var fru Dorte Bennedsen, der gjorde det, og det samme skete under debatten i sidste uge. Det virker på mig som en irritation hos fru Dorte Bennedsen over de resultater, som undersøgelsen viser. Det synes jeg ikke er rimeligt. I stedet for at sige: O.k., der er noget galt, og så må vi se på, hvad vi kan gøre ved tingene, er det, som om man forsøger at forklejntingene og drosle dem ned på et plan, hvor man faktisk godt ved de ikke er. Det synes jeg også er ærgerligt ud fra den debat, vi har.

Jeg vil gerne sige til ministeren, at jeg synes, ministeren er kommet med mange gode initiativer også i sin redegørelse, men som det skete i sidste uge, kan man spørge: Hvor ligger de konkrete initiativer, f.eks. i forhold til nærområdet. Ministeren var lidt inde på det i sin besvarelse, men alligevel ikke godt nok.

Endelig vil jeg gerne rette en misforståelse hos ministeren. Vi ønsker i Fremskridtspartiet ikke at lukke for adgangen til Danmark. Det er

desværre en opfattelse, som andre partier har forsøgt at gøre til en udbredt opfattelse. Det er en fejl opfattelse, men vi er uenige i det antal, der kommer i øjeblikket, i den måde, man kontrollerer flygtninge på, og den måde, man behandler dem på, når de er kommet til landet. Det er dér, forskellen er.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg har to bemærkninger, men inden for den reglementerede tid. Ministeren siger, at jeg og andre har brugt udtrykket »sikre lande«. Under hele debatten i torsdags på 6 timer, under debatten i dag og under debatten i de offentlige medier har jeg på intet tidspunkt sagt »sikre lande«, for sikre lande er jo et udtryk, som i hvert fald for os, der beskæftiger os med det til daglig, helt klart betyder de lande, som har underskrevet FN-konventionen, og som man derved er sikker på man kan sende asylansøgere tilbage til, fordi man ved, at de ikke vil lide nogen nød dér.

Jeg har med vilje brugt andre udtryk – også i dag – og sagt, at det var folk, der kom fra områder, hvor de ikke var i akut fare. Der er efter min overbevisning en væsentlig forskel på det og så begrebet sikre lande. Jeg har ikke brugt det og vil ikke gøre det. Jeg mener ikke, at den undersøgelse giver nogen som helst dokumentation, der berettiger til at sige, at de kommer fra sikre lande.

Ministeren siger, at nu er hun træt af, at vi er nogle, der tror eller prøver på at bilde Folketing og befolkning ind, at Danmark bare kan oprette lejre i nærområder, og det er jo altså Kroatien, Slovenien, Makedonien, Polen, Tyrkiet og Ungarn.

Jeg ved ikke, hvem det er, der prøver at bilde befolkningen det ind. Selvfølgelig kan vi da ikke det. Men sagen er vel, at hvis vi siger klart og tydeligt, at vi kun vil hjælpe dem i Danmark, der har akut behov – antallet bliver så langt mindre end det, vi får i øjeblikket – og siger: De overskydende hundredvis af millioner kroner, ja, mere end en milliard, vil vi hjælpe for i nærområdet, og så går ned og siger til Tyrkiet og til Polen og til Kroatien og til Makedonien og til Slovenien: Vi har altså den holdning, at vi kun vil hjælpe de 2.000, 3.000 eller 4.000, som har mest akut behov, her i Danmark, men vi står nu med 1½ milliard i